

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F R A M K R I S T M E N N F R A M •

6 4 Å R G A N G

6. NOVEMBER 1952

A V I N N H O L D E T : NR.
GERONTIUS' SJEL - ALLEHELGEN — OG ALLE VI - 41
OVERNASJONALT SAMARBEIDE - REFLEKSJONER
OMKRING DEN RELIGIØSE KUNST - DIKT - VOR 42
FRUE HOSPITALS SYKEPLEIESKOLE - FRA VIKARI-
ATET - NOTISER - RIKELIG MED UTENLANDSNYTT
NESTE NUMMER KOMMER 20. NOVEMBER 1952.

VÅRE KIRKER

Gudstjenester på søn- og helligdager

OSLO

St. Olavs kirke, Akersv. 1.
Sokneprestkontoret, tlf. 41 41 61
(Prestegd. og Biskopen 42 52 87).
Kl. 7: Stille messe.
Kl. 8.30: Fromesse m. preken.
Kl. 9.45: Low Mass. English Sermon.
Kl. 11: Høymesse m. preken.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.
Soknepresten, tlf. 68 03 68.
Kl. 8: Fromesse.
Kl. 10.30: Høymesse m. preken.

St. Dominikus kirke, Neubergrgt. 15.
Dominikanerne, tlf. 44 23 24.
Kl. 8.15: Fromesse
Kl. 10.30: Høymesse m. preken.

Jesu Hjerter kapell, Nyv. 17, Stabekk
Soknepresten, tlf. 53 77 35.
Kl. 9.05: Fromesse.
Kl. 10.45: Høymesse.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.
Prestegården, tlf. 37 45 90.
Kl. 9.30: Høymesse.

**Vår Frue Villas kapell,
Montebello, Smestad.**
Prestegården, tlf. 55 81 21.
Kl. 8.30: Høymesse.

Lunden kapell, Trondheimsv. 309.
Tlf. 37 78 68.
Kl. 8: Høymesse.

ARENDAL:

St. Franciskus kirke, Tyholmen.
Soknepresten, tlf. 2209.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.
Soknepresten, tlf. 15 410.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse

DRAMMEN:

St. Laurentius kirke, Cappelens gt. 1.
Soknepresten, tlf. 2019.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 10.30: Høym.

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.
Soknepresten, tlf. 1438.
Kl. 8.15: Fromesse. Kl. 10.30: Høym.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s pl. 1.
Soknepresten, tlf. 1168.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torggt. 113.
Soknepresten, tlf. 1751.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 11: Høymesse.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt. 21.
Soknepresten, tlf. 3195.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11: Høymesse.

IØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen.
Soknepresten, tlf. 266.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

KRISTIANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.
Soknepresten, tlf. 4225.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

LILLESTRØM:

St. Magnus kapell, Halvdansgt. 5.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11.15: Høymesse.

ØRSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.
Soknepresten, tlf. 50 793.
Kl. 7.45: Fromesse. Kl. 10.30: Høym.

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.
Soknepresten, tlf. 25534.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse

SYLLING:

St. Hallvard kapell.
Presteboligen, tlf. 9028.
Kl. 9.30: Høymesse.

FØNSBERG:

St. Olavs kapell.
Soknepresten, tlf. 12238.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

St. Franciskus III orden, Oslo

Møte fredag 14. nov. kl. 19 i St. Elisabethsøstrenes kapell, Urtegt. 31.
I des. intet møte.

UNG DANSK KATOLIKK

søker hybel mellom Majorstuen og Centrum. Henv. tlf. 60 12 90, linje 163, Voksenlia st. H. Q. Airthorth.

Hva koster en ulykkesforsikring?
Spør oss — vi hjelper Dem med alle opplysninger

Gulli & Rokk

Assurans

L. Grensen 5 - Tlf. 33 44 00

OSLO

BISPEGÅRDEN OG ST. JOSEPHS INSTITUTT

bruker

FYRINGSOLJE

R. C. BERTHELSENS EFTF.

Farvehandel

Glass, tapeter, vaskeartikler

Henr. Wergelandsgt. 32

Kristiansand S.

Tlf. 2270

Liturgisk kalender:

SØNDAG 9. NOVEMBER: 23. sønd. etter Pinse. Ep. Fil. 3, 17—4, 3. Ev. Matt. 9, 18—26. Mandag: Andreas Avellinis, bekj. Tirsdag: Martin, biskop, kirke-l. Onsdag: Martin I, pave, mart. Torsdag: Didacus, bekj. Fredag: Josaphat, bisk., mart. Lørdag: Albert den store, bisk., bekj., kirke-l.

SØNDAG 16. NOVEMBER: 24. sønd. etter Pinse. Ep. Kol. 1, 9—14. Ev. Matt. 24—35. Mandag: Gregor, undergjørereren, bisk., bekj. Tirsdag: St. Peters- og Paulskirkens vigselfest. Onsdag: Elisabeth, enke. Torsdag: Felix av Valois, bekj. Fredag: Marias ofring. Lørdag: Cecilia, jomfru, mart.

SØNDAG 23. NOVEMBER: 25. sønd. etter Pinse.

OBS. Søndag 23. nov. tilfaller kollekten flyktningene i Norge.

ST. OLAV

Redaktør:

Dr. theol. I. Hansteen Knudsen.
Telefon 42 37 43. Akersv. 5, Oslo.

Redaksjon og ekspedisjon:

Akersv. 5 I. Telefon 42 37 43.

St. Olavs eksp. og forlag: Kl. 9—13 og 15—17. Mandag, lørdag: 9—13. Utbetalinger tirsdag 12—13.

Abonnementspris: Kr. 15.00 pr. år; for utlandet + avisporto.

Abonnement tegnes i ekspedisjonen og på ethvert postkontor.

Annonser må være innsendt innen onsdag aften.

ST·OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT

64. ÅRGANG

6. NOVEMBER 1952

NR. 41-42

Av John Henry Newman:

„Gerontius' sjel”

Til norsk ved I. H. K.

Det forlyder at krefter er i gang for å fremme en saligkåring av kardinal John Henry Newman, det lyssende navn i engelsk åndsliv i det forrige århundre. Det får oss til å trekke fram hans «The Dream of Gerontius», som han skrev i 1865, og hvis annen sang, «The Soul of Gerontius» kaller særlig på våre tanker i denne «Allesjellers måned».

Jeg falt i søvn, — og nu føler jeg meg så frisk.
En selsom friskhet: for jeg kjenner meg
så usigelig lett, en følelse
av frihet, som om endelig var jeg meg selv,
og aldri før hadde vært. Og så stille det er!
Jeg hører ikke mer de travle slag av tid,
ingen gyngende ånde, ingen strevende puls;
og intet øyeblikk er annerledes enn det neste.
Drømte jeg? Ja, for noen sa:
«Han er død», — og et sukk fylte hele rommet.
Og da, for visst, jeg hørte en prestelig røst
rope «Subvenite». Og de knelte i bønn.
Jeg synes å høre den ennå, men så tynn, så lav;
og blekere og blekere kommer tonene
som om avstanden vokser, og vokser alt mer.
Å! Hvor kommer dette fra? Hva er denne sondring?
Hvor fyller denne ensomhet
min sjels aller innerste!
Og den dype roen, så sødmemett og mild,
har også noe smertefullt ved seg, alvorlig.
For den driver tankene mine tilbake til kilden.
Ved en underlig gåen i meg selv, og tvungen,
jeg nu begynner søke næring i mitt eget
fordi jeg intet annet har å nærkes av.

Er jeg levende eller død? Ikke død er jeg,
men enda med et legem, for jeg bærer
i meg, dypt inne, en slags visshet
om at organene er alle på sin plass
og binder seg som før til resten
i en enhet, som holder meg ihop
og gjør meg til et menneske.
Og bevege kunne jeg så visst,
ville jeg det bare, hver enkelt del i dette meg.
Og likevel, jeg evner ikke å bevise for meg selv

ved noen prøve, at jeg eier slik en makt.
Underlig! Jeg kan ikke røre
hverken hånden eller foten,
ikke presse sammen mine fingre eller lepper
til gjensidig vitnesbyrd,
kan ikke med et eneste øyelokkets slag
forvise meg om jeg enda har en kropp.
Heller ikke vet jeg hvordan er min stilling,
om jeg ligger eller står, sitter eller kneler.
Så meget vet jeg, uten å vite hvordan jeg vet,
at den veldige verden hvor jeg var,
nå skiller seg fra meg, eller jeg tar løs fra den.
Enten jeg, eller den, jager rakt i veg
framover på lysets eller lynets vinger,
og alt millioner mil ligger mellom oss.
Som det skjer, blir denne evige sondring
nådd gjennom tøying av rommets mål,
som vokser og øker ved hjelp av fart og tid?
Eller pløyer jeg gjennom det uendelige
ved deling uten stans, skynnende tilbake
fra det endelige til det uendelige lite,
og svinner slik bort fra verden, den utfoldne?

Et annet under ennu: Noen holder meg omsluttet
i sin svære hånd; det er ikke slik
en bruker det på jorden, men fattende omkring
hele dekket av mitt tenre vesen —
som var jeg en kule, egnet
til å bli tatt på denne måten, — et kompakt
og varsomt trykk som sier meg at ikke jeg selv
beveger meg, men blir båret fram på veggen.

Og lytt! Jeg hører sang, og for sant:
om den musikk jeg ikke rett kan si
om jeg dens toner hører, smaker eller rører.
Å hvilken hjertegripende melodi!

Allehelgen — og alle vi

Av biskop dr. Jac. Mangers

Allehelgensfest er det ufeilbare og uforanderlige, A det guddommelige svar på hele menneskehetens spørsmål etter livets mål, etter det evige hjem, svaret på den trang etter lykken som er lagt i hvert menneskehjerte.

Fra himmelen roper de hellige i dag ned til oss: «Du er skapt til et evig liv i samfunn med den treenige Gud som selv vil være din lønn. Du er nå på jorden for å elske Gud og slik få et evig lykkelig hjem i himmelen sammen med oss.»

Ja, det er meningen med Allehelgensfesten at vi skal se opp til himmelen, se opp til de hellige, se dem i deres uendelig fullkomne lykke for å bli tilskyndet til å gå den samme veg som de har gått og få del i den samme ubeskrivelige lykke. Er det ikke et grandiøst mål? Et evig liv, et hjem som vi nå i vår utlendighet, i dette tårenes land, ikke kan gjøre oss noen fullstendig forestilling om.

Dessverre øver jorden en ufattelig tiltrekningskraft på oss, og, trass i utlendighet og tårer, føler vi oss altfor meget hjemme på jorden. Vi glemmer så altfor lett hva vi er, hvor vi kommer fra og hvor vi skal hen, glemmer at vi utgjør en familie med de hellige i himmelen, at vårt egentlige og sanne hjem er deroppe hos Gud.

Derfor må vi gå i skole hos de hellige. Tanken på himmelen har grepet dem og den har alltid bestemt kurs og tempo i deres jordiske liv. Se på apostelen Paulus: utrettelig har han stormet etter himmelen, lengtet etter å si farvel til dette liv for å kunne være forenet med Gud, med Kristus. Slik har i krigens år ingen fange i Dachau eller Natzweiler, ingen landsforvist, lengtet etter sitt land og sitt hjem som denne himmelstormer har lengtet etter det evige hjem. Som en stadionløper har han fornektet seg i alt og gitt avkall på alt for å vinne den evige seierspalme, den evige seierskrans.

Se på den hellige Ignatius av Loyola! Denne forhenværende spanske offiser satt ofte om natten i sin klosterselle og så opp til firmamentet der utallige stjerner lystet mot ham. Hans blikk speidet dypere og senket seg i Guds herlighet der de hellige lyser som stjerner. Og han syntes at all denne stjerneprakt på firmamentet var ingenting mot de helliges skjønnhet og lykke, og han ropte: «Hvor vemmes jeg ved jorden, når jeg ser opp mot himmelen! Den er mitt mål, mitt hjem, min lykke og salighet.»

De hellige er mennesker som lever etter Kristi bergpreken om ikke å hefte sitt hjerte ved jordiske goder, om å være sagtmødig, ren, tålmodig i motgang og forfølgelse, om å samle seg skatter som rusten ikke kan fortære. Det er mennesker som lar seg lede og styre av Gud og hans nåde, ikke av sin egenvilje, sine tilbøyeligheter og lidenskaper og ikke gir etter for verdens tillokkelser og tiltrekningskraft. Det er mennesker som vet at deres sanne hjem ligger i den hinsides verden, at dette jordiske liv bare er en ferd mot et evig mål. De lar seg lede av Guds nåde, av Guds lov og bud. I full frihet og

klar bevissthet følger de den veg og den retning Gud har utpekt for alle mennesker gjennom Kristi Kirke. De sviker ikke sitt land og ikke sitt menneskeverd, men høyner og adler det slik som jorden blir adlet og får sitt sanne ansikt når den får varme og lys fra solen.

Det er dette eksempel vi alltid må ha for øye. Når vi river oss løs fra Guds styring og lar oss lede av denne verdens falske forespeilinger, da er vi som planeter som er revet løs fra solen og som blir knust etter universets fastsatte lover. Derfor må vi gå den veg som Gud vil styre oss på slik som stjernene på firmamentet går den bane som er fastsatt for dem, ellers blir det kollisjoner, sammenstøt mellom Gud og mennesket, mellom menneske og samfunn, kollisjoner som knuser oss mot de evige livslover.

Millioner av mennesker går i dag sin egen veg og misbruker sin frihet for å bli mer ufri og mer dyrisk enn selve dyrene. De vil ikke bli styrt av Gud og sjalter seg selv ut av troens og nådens evige strøm. De kutter av kontakten med det evige hjem og lar seg rive med av jordiske kraftstrømmer, av falske ideologier, av sine sanser og lidenskaper for sluttelig å gå til grunne.

Johannes Jørgensen forteller i en av sine bøker om J en edderkopp som i sitt vev så en tråd som førte oppover, men ikke kunne fange noe innsekt. Den tråden syntes edderkoppen var overflødig og bet den av. Men i samme øyeblikk falt hele vevet til jorden og ble til det nære intet.

Hva er verden annet enn et innviklet vev av politiske, økonomiske og sosiale tråder, et vev som i og for seg er et underverk av Guds skapende ånd? Før i tiden levde menneskene i den overbevisning at religionen var den sterke tråden som holdt dette kompliserte vev sammen og knyttet dem til Gud. I dag holder millioner av mennesker denne tråd for overflødig og kutter den av. Følgene har vært katastrofale for hele det menneskelige samfunn, og det vil bli enda verre dersom menneskene ikke går i seg selv og for alvor forsøker å knytte igjen den tråden som binder dem til Gud. Ja, ve menneskene når de kutter av tråden som trekker dem opp mot det høye, mot himmelen! Ve dem, når de ikke mer vil la seg styre av Gud. Ruinene i verden og i så mange menneskehjerter taler sitt rystende språk om hvor nødvendig det er å være bundet til høyden, til Gud, med et solid feste.

Det er en skjebnesvanger villfaring når i våre dager stater og organisasjoner, forfattere og såkalte vitenskapsmenn, teater, kino og presse gjør sitt demoniske forsøk på å drepe troen på det hinsidige og tror å kunne stille sjelens umettelige lengsel med jordiske goder og fornøyer. Vi kan ikke slukke evighetstreen og sjelens lengsel etter det evige hjem slik som vi slukker lyset før vi går til ro. Uten troen på Gud, på himmelen, på det evige hjem, blir det jordiske liv uten mål og uten mening. Da munner det ut i den evige natt.

Ungdommen og flyktningproblemet

Tale på Ungdomsdagen av Torfinn Juell

Kristi Kongefest er en stor dag for oss unge katolikker i Norden. På denne dagen samles vi i fylking under Kristi kongebanner i jublende begeistring over å tjene en stor Herre. For et øyeblikk trer hverdagens grå og bitre småkamper i bakgrunnen. Vi glemmer at den gode strid kan være hård og krevende. Vi husker hverken sår eller nederlag. Bare en ting betyr noe: at vi er blitt kalt til å bringe Kristus tilbake til vårt folk, at vi er blitt utvalgt til å kjempe for Guds rike og hans rettferd.

Det er derfor tradisjon at hovedtalen på festmøtet om aftenen er viet tankene om ungdommens særlige stilling i Kirkens apostolat. Vi stopper opp et øyeblikk og kontrollerer kursen, setter opp målene på nytt og diskuterer de prinsipielle problemer som vi må ta stilling til. Vi gjør oss med andre ord klar til aksjon i bredeste forstand.

I år er det imidlertid slik at særlige problemer, særlige aksjonsoppgaver som krever mer enn vanlig interesse, er kommet i forgrunnen i den siste tiden. Jeg synes derfor det er riktig at vi i dag vier disse spesielle oppgavene en bred plass i vår feiring av Ungdomsdagen. La oss benytte all den begeistring og alle de gode forsett som Kristi Kongefest fører med seg til å gripe fatt i de mest nærliggende oppgaver, de som krever en spesiell innsats i året som kommer.

Saken er i korthet den at i de siste par ukene har alle legmannsforbund gått sammen for å hjelpe Hans Høyerverdighet biskopen og presteskaper med å løse en av de største oppgaver som den katolske kirke i Norge i nyere tid er blitt stillet overfor. I løpet av de siste årene er nærmere 3000 av våre trosfeller fra andre land kommet som flyktinger til Norge. Spredt over hele landet, på land og i by, lever de nå i stor utstrekning avskåret fra Kirkens hyrdevirksomhet. De er rykket opp med roten fra sitt hjemland. De befinner seg stort sett på egen hånd i et fremmed miljø hvor de må lære om igjen å snakke, å omgås mennesker, å klare seg i kampen for det daglige brød! Og mens deres trosliv i hjemlandet ble styrket av tusener, ja millioner av trosfeller og av en kirke som var en vesentlig del av deres kulturarv, så står de her alene som fremmede i et land hvor katolisismen for de aller fleste er et dødt middelalderfenomen, en sekt som kjemper for livet. Kan vi undres over at mange er forvirret og rådløse? Kan vi klandre dem om de ikke på egen

Derfor må vi slå inn på den veg de hellige har gått og går, tro mot Guds lov og Guds nåde, tro mot Kristi Kirke. Som de hellige må vi leve i troen på kjødets oppstandelse og det evige liv, i troen på det evige hjem hinsides stjernene. Vi vet jo hvem vi tror på, på ham som har vunnet over død og grav, og som har gått forut for oss for å berede oss en plass i det evige hjem. Denne tro kan aldri bli til skamme når vi går i de helliges fotspor. Den er lagt i selve menneskehjertet, som er «uroilig til det får hvile hos Gud» i det evige hjem.

hånd finner fram til våre små kirker og det menighetsliv som pulserer rundt dem...

Nei, det står til oss norske katolikker som er født og oppvokst her, å gå ut til dem og rekke dem hånden som trosfeller og brødre i Kristus. Det er ikke bare noe vi bør gjøre av godhjertethet eller egeninteresse. Det er vår plikt som katolske kristne, som lemmer på det mystiske legeme å komme troens husfolk i møte. Mektige ikke-katolske organisasjoner gjør hva de kan på kristent og humanistisk grunnlag for å avhjelpe den materielle nød, men videre kan de ikke gå. Bare Kirken kan gi sine barn den åndelige føde de har behov for. Og en ikke-katolsk verden retter sine øyne mot oss og sier: «La oss nå se hva den katolske kirke gjør for sine barn!»

Oppgaven er slik at vi nesten steiler overfor den. Når vi tenker på at de nye katolikker utgjør et så stort antall i forhold til antallet av de fastboende fra før, når vi tenker på avstander og språkvansker, på organisasjon og økonomi, da tårner problemene seg opp foran oss. Vi skjønner at her nytter det ikke lenger å overlate oppgavene til en håndfull prester og noen få utvalgte komitémedlemmer. Her kreves helhjertet innsats av hver enkelt katolikk. Det gjelder ikke bare penger, selv om et slikt arbeid også krever en økonomisk basis. I første rekke gjelder det at vi stiller vår tid, våre evner og all vår kjærlighet til disposisjon. Vi må være villige til å la oss bruke, og vi må ta initiativet til at vi blir brukt i arbeidet for våre trosfeller. Både i fellesskap og enkeltvis må vi bringe de ofre som situasjonen krever.

For oss ungdommer er disse oppgaver en spesiell utfordring, en Gud-gitt anledning til å vise i praksis at vi er villige til å arbeide for Kristi Kongedømme. Her er det ikke lengre snakk om generelle talemåter og teoretiske utlegninger om apostolat og legmannsvirke. Her er konkrete arbeidsoppgaver som ingen kan si at de ikke evner å hjelpe til med. Vi som er unge har nettopp de største forutsetninger for å yte en innsats. Hvis vi ikke har store økonomiske ressurser, så har vi idet minste det overskudd på arbeidskraft, tid og energi som er ungdommens privilegium.

Mens våre eldre trosfeller i stor utstrekning er bundet av familie og yrke, beslaglagt av tradisjonsbundne forpliktelser og arbeidsområder, er vi unge mobile og ubundne. Derfor må vi, når tiden er inne, være i første rekke når det gjelder å ta opp flyktingarbeidet i menighetenes lokalkomitéer. Vi må danne en kjerne av arbeidsvillige apostler som kan ta de tunge byrder i form av arrangementer, manuelt arbeid, propagandavirksomhet og lignende. Men fremfor alt må vi legge vårt ungdomsarbeid slik an at det i seg selv blir en hjelp for de katolske flyktinger. Vi må arbeide på å finne fram til alle som er kommet til landet og sørge for at de får lyst og anledning til å komme med i vårt lagsarbeid. Her nytter det ikke med et sirkulære fra tid til annen.

Vi må våge oss fram fra vår katolske anonymitet og gjennom personlig kontakt vise at vi virkelig mener vårt «Velkommen»! Og i våre lag må arbeidet legges slik an at om nykommeren er jugoslav eller ungarer, polakk eller tsjekker så vil han finne det han søker: et stykke av den katolske kirke hvor han hører hjemme!

Jeg ser allerede skeptikeren riste på hodet og hører ham si at dette lyder bra nok i en tale, men i praksis . . . Nei der går det aldri! Har vi ikke nok arbeid som det er? Mangler vi kanskje ikke folk til lagenes mest elementære behov og er ikke selv de beste nå etter hvert lei av møter og organisasjoner?

Vi kan ikke nekte at tvileren har rett i meget av det han sier. Vårt arbeid er ofte håpløst, nyttesløst og energidrepende. For en som kjenner organisasjonslivets sirkelganger er det ingen hemmelighet at selv de beste ledere ofte blir trette og desillusjonerte.

Dette er et alvorlig varsko til oss alle. Det betyr at vi svikter på det mest elementære, det mest fundamentale punkt i vårt religiøse liv: nemlig kjærligheten! Hva nytter det om vi stort sett unngår de verste synder, om vi går til kirke og på møter, når selve egoismen, trangen til å hevde seg på andres bekostning, fremdeles er ledemotivet i hele vårt liv! Og det er den hvis vi for enhver pris må trumfe igjennom våre ideer og planer, hvis vi bestandig krever at andre skal ta hensyn til hva vi mener og føler og synes! Vårt arbeid må først og fremst baseres på kjærligheten til Gud og våre medmennesker. Vi har ikke lov til å spørre: Hva mener jeg er det beste? Hva er jeg best tjent med? Det er Guds vilje som er den eneste basis for vårt arbeid og Kirkens vekst er dets eneste mål. Det vi må spørre oss selv om er hva Gud vil at vi skal gjøre. Og spørsmålet må ikke bare være rent proforma, men det må være en ærlig søken i bønn og meditasjon etter det som tjener til Guds ære. Hvis vi arbeider på denne måten da vil vi oppleve at skjellene faller fra våre øyne slik at vi ser tingene i deres rette perspektiv. Det menneske jeg ikke kunne samarbeide med, den planen jeg ikke kunne gå med på, det rettighetskrav som jeg holdt så steilt på, alle disse tingene mister sin kraft til å ødelegge det felles arbeid. Kjærligheten holder sitt inntog i våre foreninger og åpner nye, uanedede, uuttømmelige kraftressurser. Om troen kan flytte fjell, så kan kjærligheten gjøre det ennå større mirakel: å få blomster og frukter til å gro på stengrunn!

Dette er det som gjør at vi kan si at oppgavene ikke er uoverkommelige. Kjærligheten finner alltid veier og den gjør arbeidet lett og lyst. Det betyr ikke at det blir færre møter, mindre arbeid! Men vi vil ikke lenger være slaver som er satt til pliktarbeid! Vi blir fri mennesker som gir fordi vi vil gi, fordi vi har noe å gi. De byrder som blir lagt på oss blir kjærkomne fordi de tilfredsstiller vår lengsel etter å tjene Gud og våre medmennesker.

Vi kan nå så langt i vårt arbeid hvis vi setter alle krefter inn på å leve i pakt med Ungdomsdagens intensjon: «Søk først Guds rike og hans rettferd . . .» Hvis vi gjør det vil våre foreninger, våre menigheter bli et åndelig hjem for alle som søker det og de utenforstående vil undre seg og si: «Se, hvordan de elsker hverandre!»

Overnasjonalt

Av dr. Michael Keller

Alle innsiktsfulle er i dag klar over nødvendigheten av storroms-politikk og storroms-økonomi. Verden er blitt liten. Mulighetene til materiell og åndelig utveksling er høyt utviklet og nesten ubegrenset. Jordens befolkning øker voldsomt og kan bare ernæres og sikres en tålelig levestandard, når et storstilet varebytte og et ekte økonomisk samarbeid er garantert. Alle er avhengig av alle. Mer enn noensinne er menneskenes skjebne blitt udelelig, akkurat som freden er blitt det. Krig eller fred i Korea betyr praktisk på en måte krig eller fred for hele menneskeheten. Mens det i tidligere århundrer var mulig at deler av menneskeheten levte i fred og velstand, mens krig og elendighet hersket på andre deler av kloden og uten at skjebnen til den ene part ble påvirket av skjebnen til den annen, synes dette som følge av den moderne utvikling å bli en umulighet i fremtiden. Om det f. eks. i lengden ikke vil lykkes å hjelpe Indias menneskemasser til et tålelig eksistensminimum, kommer det utvilsomt til å virke tilbake på hele menneskeheten.

Menneskeslektens enhet er ikke bare en følge av opprinnelse og bestemmelse, i dag er den blitt en skjebneenhet, et skjebnefellesskap.

DET ÅNDELIGE GRUNNLAG

Men hos mennesket dreier det seg om et vesen som er begavet med fornuft, som er kalt til selv å være med på å forme sin skjebne. Det er nødvendig at menneskene i dag blir klar over det faktiske skjebnefellesskap og trekker de konklusjoner som svarer til det. De bør forstå at et familiefellesskap bare kan bestå, når det er båret og formet av familiefølelse. Denne familiefølelse må skapes og pleies; den er ensbetydende med samhörighet og brorskapsfølelse og gjensidig godvilje; skapes det ikke en slik godvilje vil en katastrofe som vil komme til å ramme hele menneskeheten, ikke være til å unngå.

Istedenfor en slik godvilje ser vi uhyggelige krefter i virksomhet som setter all forstandskraft, all viljesenergi, alle den moderne teknikks oppfinnelser inn for i bunn og grunn å ødelegge fundamentene for menneskelig samliv, for definitivt å begrave alle åndelige idealer, for å gjøre mennesket fullstendig rettsløst og for å krenke det og for å gjøre alles kamp mot alle til en permanent tilstand. Vi Vestens mennesker og særlig vi enropeere føler oss i første rekke truet av denne fryktelige fare. Og nettopp av den grunn er det de første forsøk på å etablere internasjonalt samhold har funnet sted på europeisk jord; forsøk som mer har vært diktert av frykt enn av kjærlighet, beskjedne forsøk, ennå bebyrdet med den gjensidige mistillits, den nasjonale trangsynthets og fryktsomhets tunge heftelser. Initiativtagerne til disse forsøk fortjener den største anerkjennelse.

Men man kan ikke la det bli med dette. Vi er klar over at den overhengende fare iallfall for øyeblikket vil kunne smi menneskene sammen til felles mot-

stand og samlet handling; men vi er også klar over at denne negative samling aldri vil være nok for positiv oppbygging og for å sikre et ekte og varig fellesskap. «Ingen,» uttalte Pave Pius XII den 12. november 1948 i en tale til Europa-Unionen, «tror Vi, vil kunne erklære seg uenig i at et forenet Europa behøver et urokkelig moralsk grunnlag å bygge på for å kunne bevare sin likevekt og utjevne ulikhetene, for ikke å tale om den innflytelse det vil ha på den universelle freds sikkerhet. Men hvor kan Europa finne dette grunnlag? La historien gi svaret! Det var en tid da Europa i sin helhet var en kompakt enhet. Trass i svakheter og menneskelig skrøpeligheit var denne enhet en styrke. I kraft av den ble store ting fullbyrdet. Sjelen i denne enhet var religionen. Den fylte hele samfunnet fra grunnen av med kristen tro.

Men etter at kulturen hadde skilt lag med religionen, var det forbi med enheten. I tidens løp har forakten for religionen som har bredt seg langsomt men uimotståelig, trengt stadig dypere inn i det offentlige liv. Det er denne forakt for religionen vårt kontinent fremfor alt kan takke for sin splittelse, sin nød og uro. Om Europa vil overvinne denne ulykke, må det da ikke igjen knytte båndene mellom religion og kultur?»

Og i en skrivelse til Tysklands Katolske Kvinneforbund sier Den hellige far: «Man taler så meget om den europeiske kultur, om fortidens kultur som må reddes og skape fremtiden for et forent Europa. Men da bør man være klar over dette: denne kultur kommer enten til å være uforfalsket kristen og katolsk eller også vil den bli fortært av steppebrannen fra den materialistiske atmosfære; uten atmosfære kan politiske institusjoner ikke bestå.

Å skape en slik atmosfære som er en forutsetning for at en felles, internasjonal aksjon skal bli av varighet og få en fruktbringende utvikling, er ifølge Den hellige fars ord en oppgave katolikkene er særlig egnet til å ta på seg. Det dreier seg i denne forbindelse om en atmosfære av gjensidig forståelse hvis grunnelementer er gjensidig aktelse, gjensidig lojalitet som tilstår andre de rettigheter man selv gjør krav på, og en velvilje overfor andre folk som om de var brødre og søstre.

SKAPELSEN AV DEN RIKTIGE ATMOSFÆRE

Katolikkene i hele verden bør leve nettopp i en slik atmosfære. De er forenet i sin tros rike fylde og dermed i det som for mennesket betyr det høyeste, det inderligste og alt beherskende. Og ikke mindre er de forenet i denne tros utstrålinger i det sosiale og kulturelle liv. Katolikkene er dessuten fra barndommen av oppdradd til å betrakte menneskene, hvilken nasjon og rase de enn måtte tilhøre, som Guds skapninger, skapt i Hans bilde, forløst av Kristus og kalt til evig liv, og til å be for dem og elske dem. Det finnes ingen annen gruppe i men-

neskeheten som har så gunstige forutsetninger for å virke for internasjonal forståelse — i bredden som i dybden.

Å SE DET STORE SOM ER FELLES

Om noe sted må det være mulig for dem som er forenet i Kristi mystiske legeme å se forbi det som skiller og se det store som er felles. Sant nok er det heller ikke alltid så lett for en katolikk å overvinne dypt rotfestede fordommer, å overvinne grensene for trange nasjonale synsmåter og under verdsettelsen av det egne også å være helt åpen for andres fortrin og egenart. For Kirken står på ingen måte på det standpunkt at de forskjellige folks, nasjoners og landområders egenart er noen hindring for den enhet som tilstrebes. Tvert imot ønsker den mennesker «som er fast forankret i sitt land og dets seder . . . Den legger vekt på å tilpasse det religiøse liv til hjemlandets seder og skikker.» (Av Den hellige fars tale til de nyutnevnte kardinaler i konsistoriet den 20. februar 1946.) Allerede i sine første ensykliker ga Paven uttrykk for Kirkens oppfatning i så henseende: «Kirken søker med stor troskap å bevare Guds oppdragende visdom; av den grunn kan den overhodet ikke tenke på å antaste eller misakte hvert enkelt folks karakteristiske særpreg som omhegnes med følsom hengivenhet og berettiget stolthet som kostbar fedrene arv. Kirkens mål er enhet i det overnaturlige og en omfattende kjærlighet i sinnelag og handling, ikke det ensformede som bare er noe utvortes og overfladisk og nettopp av den grunn uten kraft. Kirken hilser med glede og følger med moderlig velvilje hver anstrengelse som gjøres for en fornuftig og ordnet utfoldelse av slike særpregede krefter som har sine røtter i hver enkelt folks vesen og egenart; men en forutsetning er at disse anstrengelser ikke skjer i strid med de forpliktelser som menneskeheten ved sin ensartede opprinnelse og ved ensartetheten i de felles oppgaver har pålagt seg.»

Dette er ekte katolsk bredde. Nettopp for samlivets skyld må hver enkelt være seg bevisst at det finnes andre mennesker av annen støpning, men likevel i det vesentlige likeverdige, og at rikdommen og fylden nettopp ligger i mangfoldigheten. Vi skal nærme oss vår neste med kjærlig sinn, for bare det velvillige blikk har evnen til å se det vakre hos andre. Vi skal glede oss over og godkjenne det fremmedartede hos vår neste uten å forsøke å kopiere det for ikke å stå fram som karrikaturer.

Vi merker at allerede her ligger det en uhyre betydningsfull og vakker men også vanskelig oppgave for Europas katolikker, en oppgave som bare kan løses ved personlig kontakt mellom de beste og mest åpne sinn i alle land, mellom folk som har evnen til med godvilje å sette seg inn i andre lands historiske utvikling og geografiske egenart, ved utveksling av det verdifulle i litteratur og kunst og særlig og i første rekke ved at man møtes i felles bønn og offer. Men alt dette betyr samling.

Det sier seg selv at det ikke er nok at denne atmosfære bare hersker hos katolikkene; men der må den først skapes av oss for å bringes videre ut til alle lag i folket.

(Forts.)

Et av de spørsmål som har gitt størst grunnlag for diskusjon i Frankrike i de siste par år, er ikke striden mellom liberale og sosialister eller «Petainister» kontra «Gaullister», men striden omkring kirkekunsten, eller den religiøse kunst.

Etterat kirken i Assy ble innviet 4. august 1950, går diskusjonens bølger høyere enn noensinne. Forskjellige begivenheter har gitt diskusjonen ny næring: I 1951 ble kapellet i Vence, Matisse's storverk, innviet. Denne begivenhet etterfulgtes av innvielsen av kirken i Audincourt. Så fulgte erklæringen fra det franske bispekollegium (18. mai 1952) og endelig instruksen fra Det hellige officium i Rom av 30. juni d. å.

En har ikke lenger oversikt over alt som er skrevet om dette spørsmål av artikler, enquêtes, avhandlinger og foredrag. Knappt har diskusjonen vært ansett som avsluttet, så har den blusset opp igjen med fornyet styrke. Foranledningen kan neste gang bli Perrets kirke i 'Le Havre eller Le Corbusier's i Ronchant. I virkeligheten dreier striden seg om «klassikerne» kontra «modernistene».

MATISSE'S SVAR

De fleste av disse eksempler berører visse arkitekturen. Men debatten har en langt videre ramme. Kjernepunktet i kampen er nemlig utsmykningen av følgende kirker: Léger's mosaikkarbeider, Germaine Richier's skulpturer og Matisse's malerier. Det er skrevet serier av artikler for å bringe på det rene hvorvidt en ikke «troende» kunstner — og deriblant er innbefattet så å si samtlige kunstnere som har dekorert disse kirkene — er istand til på en virkelig overbevisende måte å overføre religiøse følelser og tanker og gjennom sine kunstverker å appellere til bønn. «For å gi uttrykk for de kristne mysterier må man selv tro på dem», hevder en. «Hvorfor?» svarer en annen. «Kunstneren, når han er inspirert, er likesom dikteren i pakt med det evige, han fornemmer de skjulte harmonier, han hever seg over de synlige ting og fører det tilbake til sin opprinnelse, dvs. til Gud. Det han skaper, er hinsides ham selv.»

Da man spurte Matisse om han mente en ikke troende kunstner kunne skape sakrale kunstverker, svarte han: «Betrakt hans verk! Fylles en ved synet av kunstverket med en andaktsfornemmelse og en indre fred, og bærer det i seg en sjelens løftning, må svaret bli ja. Da er det religiøs kunst.»

At det, som Gabriel Marcel skriver, er krenkende og nedverdiggende at kirkeutsmykningen blir overlatt kunstnere som totalt er blottet for religiøse følelser, lyder sannsynlig. Ja, fra et menneskelig synspunkt er dette hevet over enhver tvil. Men hvordan skal man egentlig kunne dømme andres tro? Og på den annen side: hvordan skal man i praksis kunne vurdere de troende kunstners innsats?

Refleksjoner omkring

AV J. P. DU

ROUAULT IGJEN

For å kunne svare på dette spørsmål avla jeg et besøk på den annen «Salon d'Art Sacré», som ble åpnet i Paris 1. oktober. Ved å holde seg ensidig til kapellene i Assy og Vence, som begge har vært særlig bemerkelsesverdige, har en snevret inn diskusjonsgrunnlaget og kommet i skade for å glemme en hel mengde andre og mindre kjente kunstnere. En spør seg: Mon nå den sakrale kunst av i dag i Frankrike faller inn under de såkalte «avvikelser og begrepsforvirringer» som nylig ble fordømt i en instruks fra Det hellige officium?

Blant de utstilte arbeider — ca. 100 i alt — er alle grupper av den bildende kunstteknikk representert: glassmaleri, skulptur, keramikk, teppeveveri, mosaikk, arbeider i jern og plastiske materialer. En har her ikke samlet de beste og mest karakteristiske verker i løpet av de siste 20 år. Det er arbeider som for størstedelen er laget i det forløpne år, nettopp for å understreke at det her dreier seg om en utstilling og ikke et museum. Det er dagens kunst som presenteres og ikke mesterverk fra en forgangen tid.

I dette ligger utvilsomt forklaringen på at en blir noe skuffet. Her fins ikke et eneste oppsiktsvekkende verk. I enkelte fragmenter av Rouault's *Miserere* finner en enkelte momenter som er verd å merke seg: Her er nemlig en indre skapende kraft som de øvrige kunstverker synes å mangle. De mest gripende er uten tvil Maurice Rocher's *Menneske i bønn*, i harmoniske brunlige sjatteringer, en *Korsfestelse* av Bernard Buffet, helt i svart, og en *Pietà* av Bezombes, et veggteppe som er holdt i de grønne og røde fargene som er særegne for denne maleren.

DET GIS IKKE KUNSTFORMER SOM ER RELIGJØSE OG ANDRE SOM IKKE ER DET

Det som slår en, er at forsøkene er usedvanlig mangeartet, ikke bare i anvendelsen av materialene, men også i de forskjellige genrer, som strekker seg like fra det realistiske til det abstrakte maleri. Dessverre har man ofte inntrykk av at verkene mangler glød og inspirasjon og ikke er i kontakt med det virkelige liv. Den sanne originalitet er nemlig aldri resultatet av en forutfattet mening.

Skal det forstås derhen at kunstneren bør avholde seg fra for vidtgående forhåndsstudier? Langt i fra! Det som støter meg, er ikke en *Lidelseshistorie* eller et landskap fremstilles i non-figurativ form, heller ikke at en engel er fremstillet som en ambolt (hvem vet hvor-

den religiøse kunst

IS-DUMÉE

Fra fransk ved Anne-Marie Fabritius

dan en engel egentlig ser ut?). Det gis jo ikke bare en form for religiøs kunst og bare denne ene — som i tilfelle ville bli den vi har vennet oss til å anse som den eneste rette! Kirken må ikke binde seg til én eneste form for kunstnerisk uttrykk, like lite som den må binde seg til én form for politisk overbevisning. Det som slår én, er mangelen på løftning. Etter min mening er denne kunst ikke religiøs — ikke fordi den frastøter eller ryster meg moralsk, men fordi den ikke inngir meg noen som helst religiøs følelse.

EN GLEDELØS KUNST

Dette er, når alt kommer til alt, ikke overraskende. Bortsett fra et par kunstnere som har en utpreget personlig oppfatning av kunsten, gir de øvrige i sine verker et speilbilde av den tid de lever i. Hvordan skal det kunne vokse fram en sakral kunstart i en tid hvor sansen for det hellige ikke eksisterer, og hvor alt bespottes og fornedres, like fra kjærligheten til døden?

Hjärtats omätliga hunger

Nervers skälvande känselspröt.

Hjärtats omätliga hunger.

Genstörig tankes oböjliga
drift att finna var förlåt rämnad.

Viljans anspända svingning
att nå dit blott få ha nått.

Guds närvaros vinande gissel
över undanflykternas väg.

Hostians allt förlösande svar
på landsförvisningens gåtor.

Skapandet djupast i mörkret
må bränna mitt jag till aska

så att bara
Gud blir kvar.

Gerhard Bungefeldt

*Chagali:
Kristus på korset.*

Det kan spores i Frankrike i dag ærlige kunstneriske bestrebelses på det religiøse område, likesom Kirken nedlegger meget arbeid på å forene religion og kunst — i like stor grad som den bestreber seg på å forene Kirken og folket. Kunstnerne i dag er på en måte kunstens «arbeiderprester»; deres erfaringer er også «misjonærenes» erfaringer. Og her ligger deres uhyre interesse. Det er deres endelige mål. Men for at det skal kunne oppstå en sakral kunst — ikke bare religiøse kunstverker — må der først skapes en epoke der troen er levende, der troen har grobunn. Her ligger det virkelige problem for den sakrale kunst i dag.

I den utstillingen jeg besøkte, var det hengt opp en lang rekke Korsfestelser og Lidelseshistorier. Det slo meg at det var det tragiske motiv som gikk igjen i disse kunstverkene — intet som kalte på gleden eller smilet (bortsett fra en messehagel tegnet av Massenier). Kunstnerne ga inntrykk av å være knuget av korsets drama, uten tvil fordi de er knuget av håpløsheten og lidelsen blant menneskene i dag. Intet sted finner en oppstandelsens «Alleluja». Langfredagssorgen har drept gleden over påskeunderet. Er det så en tilfeldighet? Eller er det ikke snarere uttrykk for en tidsalder?

J. P. Dubois-Dumée.

Skolens grunnlegger, Ærv. Mère Antonia fotografert sammen med skolens elever i anledning av hennes fratreden ved V.F.H. Ved hennes side instruksjonssøsteren Sr. Louise-Margrethe.

I 1948 skrev vi et innlegg til forsvar for den private sykepleie, og belyste hvilke verdier sto på spill for samfunnet dersom Staten gikk til en monopolisering av sykehusvesenet. På den annen side hevdet vi Statens rett og plikt til etter evne å påse at alle sykehus *medisinsk* fyller de kravene som til enhver tid med rimelighet kan stilles til et moderne sykehus.

Det er derfor vi med glede har erfart at vårt eldste katolske sykehus i landet, Vor Frue Hospital i Oslo, som i likhet med de øvrige katolske sykehus fullt ut nyter folkets tillit og myndighetenes faglige velsignelse, nylig også har fått godkjent sin egen *sykepleieskole*. Den 15. september i år ble nemlig dette hospitals skole sammen med de andre sykepleieskolene i landet, offisielt autorisert av Staten.

Hva er så de alminnelige og særegne fakta omkring denne nyere tilvekst på vårt sykehusvesens møysommelig utbygde apparat?

Jo, det er en regelrett skole som fyller de krav Norsk Sykepleierforbund stiller. Den ble startet høsten 1945 og ble godkjent av Forbundet allerede i februar 1947. Før den tiden ble søstrene og elevene undervist av hospitalets leger i anatomi og sykdomslære, og i den allerførste tiden gikk søstrene sammen med sykepleiersker fra andre sykehus til Rikshospitalet og det Anatomiske Institutt ved Universitetet.

Utviklingen innen sykepleien og de stadig økende krav har imidlertid ført til opprettelsen av denne egne skolen, som i dag står som en frukt av Moder Antonias fremsyn og innsikt i norsk hospitalvesen.

Normalplanen for sykepleieskolen setter opp 15 eksamensfag som foruten anatomi, kjemi, kostlære, hygiene og psykologi omfatter hele sykdomslæren og den praktiske opplæring i sykepleien. Utenom eksamensfagene får elevene undervisning i etikk, sykepleiens historie, helsestell i Norge, medisinal- og sosiallovgivning og samfunnslære.

Undervisningen er fordelt på tre lesekurs, ett for hvert år av utdannelsen. Det første varer 4 måneder seks timer pr. dag, det andre fra nyttår til påske, og det tredje fra påske til slutten av juni, de to siste med fire

VOR FRUES HOSPITALS sykepleieskole

timer pr. dag. Tredje års elevene får dessuten undervisning på Rikshospitalet i hud- og barnesykdommer og et repetisjonskurs i anatomi på Universitetet. Det er fem sykepleieskoler i Oslo som er gått sammen om disse timene. Undervisningen i sykdomslære er ellers fordelt på ni leger, hver med sin spesialitet.

M.h.t. kravene til de *elever* som søker opptagelse, kan nevnes at de skal helst ha realskoleeksamen, eller i hvert fall ett års skolegang av almindennende art etter folkeskolen, og dessuten husmorskole.

Offentlig *eksamen* for alle sykepleieskoler i landet skal holdes to ganger om året, i mars og i oktober, mens inntil nå har det vært tilstrekkelig å ta avsluttende eksamen ved en godkjent skole. Alle elever som består eksamen, blir innregistrert i Helsedirektoratet som autoriserte sykepleiersker. Siden 1947 har 31 elever bestått avsluttende eksamen ved Vor Frue Hospitals sykepleieskole, der St. Josephsøster Louise-Margrethe er den dyktige og avholdte instruksjonssøster.

Skolen har *plass* til 30 elever; noen er alltid på «utpost», enten på fødeavdelingen ved St. Josephs Hospital i Fredrikstad, eller på medisinsk avdeling ved St. Josephs Hospital i Porsgrunn, der de også fra neste år av skal få undervisning av overlege Schrupf i medisinske sykdommer.

Allerede i elevtiden kan elevene bli ekstraordinære *medlemmer av Norsk Sykepleierforbund*, etter utdannelsen kan de melde seg inn frivillig. Sykepleierskenes *emblem* ved Vor Frue Hospital er et rødt kors på blå bunn. *Utedrakten* er en blå gabardinkåpe med blått silkeslør som hodedekke. M.h.t. økonomien står den slik at det første året etter første lesekurs får elevene 60 kr. pr. mnd. i lommepenger, mens i de to andre årene 90 kr. Skolen forlanger ikke skolepenger.

Vi ønsker Vor Frue Sykepleieskole fortsatt gode kår i den viktige funksjon den utøver innen det katolske sykehusvesen, og håper at både grunnlegger, foresatte, lærere og elever og de uteksaminerte «Vor Frue Søstre», med rette kan notere skolens nye status som et fullt ut gledelig gode.

DANSK SYKEDIAGON

med utdannelse i Danmark og ett års praksis i Norge, søker stilling på katolsk sykehus. Katolikk. Red. anv.

Berømt roman
på norsk

Underet i de tomme hender

av den katolske dikter

GEORGES BERNANOS

FORLAGET LAND OG KIRKE - lb. kr. 16,50

FRA VIKARIATET

I. Som det framgikk av «St. Olav» nr. 39/40, er det dannet en komité som skal ta seg av flyktningenene som er spredd omkring i Vikariatet. Alle anmodes om å støtte komitéens arbeide etter beste evne.

Til støtte for dette arbeid skal det holdes en særlig kollekt søndag 23. november i alle kirker og offentlige kapeller og den anbefales herved på det varmeste.

II. Den 3. desember er det 400 år siden den hellige Frans Xaver døde på øya Sancian hvorfra han aktet å trengje inn i China. Begivenheten blir minnet med store festligheter over hele den katolske verden.

I vårt Vikariat vil vi feire dette minne med en høytidelig andakt om aftenen 3. desember i alle soknekirker. Sokneprestene anmodes om å holde en preken under andakten eller et foredrag om den store innsats den hellige Frans Xaver har gjort for Guds rikes utbredelse, og å legge de troende misjonstanken på hjerte.

Jeg ber alle å møte fulltallig fram til denne festandakt.

Oslo, 1. november 1952.

+ Jac. Mangers.
Ap. Vikar, biskop av Selja.

FLYKTNINGENE. Vi er underrettet om at en landsomfattende innsamling til fordel for flyktingene i Norge vil finne sted fredag 14. nov. Ungdom i Oslo kan melde seg til tjeneste (kl. 18—20) hos «Flyktingehjelpen 1952», Karl Johansgt. 27, v. 303.

ST. OLAVS FORBUND har innkalt menighetslagene til sentralstyremøte søndag 30. nov. Det vil denne gang bli holdt på Lillestrøm.

TAKK!

Det må være oss forundt på denne måten å uttrykke vår hjertelige takk for den store oppmerksomhet som ble vist oss i anledning vårt jubileum. Den overveldende deltagelse og hjertelighet har rørt oss alle. Alle gode gavers Giver lønne dere alle rikelig.

Elisabethsøstrene i Oslo.

PROTESTANTENE HJALP KATOLIKKENE

I siste nummer av «Vår Kirke» — som for øvrig rører ved flere interessante emner for en katolsk leser — klipper vi følgende sympatiske notis:

«Tysklands katolikker hadde i sommer et stort kirke-møte i Berlin. Da nesten ni tiendedel av byens innbyggere er protestanter, skulle en tro det ville være ugjorlig å innkvartere mange tusen katolikker privat. Men problemet løstes smertefritt. Det var mer enn nok av evangeliske kristne som ville åpne sine hjem for katolske brødre. Berlins biskop, dr. Dibelius, en av de mest markante skikkelsene i Tysklands evangeliske kirke, gikk foran med et godt eksempel: Den katolske erkebiskop av München bodde hos ham under hele møtet. Episoden har vakt ganske stor oppmerksomhet i Tyskland. Det er ikke mange år siden noe slikt ville være utenkelig. Men både de evangeliske og de katolske kristne i Tyskland lever under et trykk utenfor som tvinger dem til å stå mer sammen enn kirkegrensene skulle tilsi.»

UNGDOMSDAGEN på Kristi Kongefest søndag 26. oktober fikk et høytidspreg utover det alminnelige i Oslo i år, idet OKU hadde fått gjester for dagen fra alle de fire nordiske land. Danmark og Finland hadde hver sin representant, mens fra Göteborg var kommet en større ungdomsgruppe med pastor Verbourg i spissen.

Først møttes en til fromesse med felleskommunion, der Hans Høyærverdighet biskopen forrettet og holdt prekenen. Etter fellesfrokost i foreningslokalet gikk de unge tradisjonen tro og besøkte prestenes graver på Vår Frel-sers Gravlund under ledelse av ungdomslaget geistlige rådgiver, pastor Messel. Den svenske gjest, pastor Verbourg, forrettet høymessen, assistert av prestene Messel og Hansteen Knudsen, og pastor Messel holdt festprekenen. Ved begge anledninger defilererte våre gutte- og jentespeidere.

Ungdomsfesten om aftenen hadde samlet fullt hus. Det verdige vellykkede arrangement ble åpnet med velkomsthilsen av festkomiteens formann, Kari Sørsdal, som foruten å rette den til geistligheten med Hs. Høyærv. biskopen i spissen, til skaren av OKU'er og speidere, til tilreisende fra andre ungdomslag og til representanter fra de øvrige lag og foreninger i Oslo, særlig ville understreke alles glede over at de utenlandske gjester hadde tatt imot innbydelsen.

Dagens hovedtaler var formannen i Ungdomsforbundet, Torfinn Juell. (Hans alvorlige appell om den oppgaven som møter også den katolske ungdom i løsningen av flyktingeproblemet, vil kunne leses annet steds i bladet.) Ved bordet rettet Hs. Høyærv. biskopen noen hjertelige ord til ungdommen, og pastor Hansteen Knudsen, som talte på ungdomsforbundets vegne, la vekten på verdien av det internordiske katolske samkvem. De nordiske nasjonalsanger ble sunget, hvorefter Göteborgs-gruppen galant overrakte OKU en nydelig krystallvase som gave. Formannen, Karl Kvadsheim, takket for overraskelsen og fikk straks noe å tenke siden OKU en gang til neste år skal gjeste ungdomslaget i Göteborg. Festen fortsatte i ekte katolsk ungdomsstemning, innløpne hilsener ble lest opp, Finn Barra foredro litt «Don Camillo» og Marit Bang sang, akkompagnert av sin søster Kari.

Det var en ungdomsdag som vil bli husket, og den viser til forhåpninger en med rette kan stille til en ungdom som er glad i sin Kirke.

ST. OLAVS LAGET, OSLO

arrangerer

BASAR

i foreningslokalet, Akersveien 5 fra 9. til 16. november. Utbyttet går til kirkelige formål.

Søndag 9. november: Åpent etter høymessen. Kl. 20:

Kunstnerisk underholdning ved operasanger Erling Krogh og Albert Westvang.

Tirsdag 11. november: Åpent kl. 19.

Fredag 14. november: Åpent kl. 19.

Lørdag 15. november kl. 17: Barneaften.

Søndag 16. november: Åpent etter høymessen. Kl. 20:

Barna ved St. Josephs Institutt underholder.

Mandag 17. november kl. 20: Trekning.

Alle ønskes velkommen til basaren og bes om å støtte den gode sak. Styret for St. Olavs laget.

UTLANDET:

VATIKANET

Pave Pius XII om vår tids Attila.

Søndag den 12. oktober tok Paven inn til Vatikanet fra Castel Gandolfo for å tale til 300 000 medlemmer av Den italienske aksjon som var samlet på Petersplassen. Paven talte i en halv time fra en særlig trone som var reist på trappen til Peterskirken. Dagen i forveien var det på samme plass funnet sted en seremoni hvorved menn tilhørende Den katolske aksjon hadde presentert for Paven Den nye kirke av St. Leo I. I sin tale refererte Den hellige far til denne seremoni og etter å ha talt om de truende skyer ved horisonten fortsatte han:

«Da vi hørte at dere ønsket å gi Oss en Kirke, innviet til St. Leo I som reddet Rom og Italia fra barbarernes raseri, trodde Vi at dere kanskje ønsket å minne om forholdene i dag. Men i dag er ikke bare Rom og Italia, men hele verden truet. Spør ikke Oss hvem denne fiende er, eller hvordan han er antrukket. Han er over alt, blant oss alle. Han er brutal og listig. Han arbeider på intellektuell, moralsk og sosial oppløsning hos alle. Han ønsker natur uten nåde, fornuft uten tro, frihet uten autoritet og ofte autoritet uten frihet. Han er en fiende som blir stadig mer påtagelig. Han forsøker å bygge en verden på grunnlag som Vi ikke nøler med å utpeke som årsaken til den trusel som svever over menneskeheten; nemlig en økonomi uten Gud. Denne fiende gjør sitt ytterste for at Kristus skal bli drevet ut av universitetene, fra skolene, fra familiene og fra rettsapparatet, lovgivningen og fra møter mellom nasjonene, der spørsmål om krig og fred avgjøres.»

Paven betegnet Den katolske aksjons menn som en «Fredfull armé av brødre i Kristus», men kom atter inn på den «brutale og listige fiende som truer verden» og som «korrumpere verden gjennom sin presse og ved hjelp av fremvisninger som er nær ved å gjøre det av med ærbarheten hos unge gutter og piker og som forkynner en nasjonalisme som fører til krig.»

Paven minnet deretter om hvordan den hellige Leo I var

gått Attila i møte i år 452 og hadde overtalt ham til ikke å angripe Rom. «Men, kjære sønner,» fortsatte Paven, «dette er ikke vår tids Attila, og dere forstår sikkert at det ville være til ingen nytte å forsøke å avholde denne fiende fra å spre død og ødeleggelser. Paven må forbli her og gjøre sitt ytterste og be, slik at ulven ikke faller over hjorden og sprer den . . . Verden i dag er desorientert, forvirret og motløs, den trenger lys som kan lede den og gi den troen igjen. Ønsker dere å gi den nytt håp under hierarkiets ledelse?» Et bekræftende svar fra hundretusener bruste opp mot Paven som fortsatte med å si at det var noen som beskyldte Kirken for å utnytte de fattige og forberede en ny krig. Tror dere på dette? Et benektende svar kom momentant fra den uoverskuelige menneskemasse. «De som sprer disse falske rykter,» uttalte Den hellige far videre, «vil muligens unnslipe den menneskelige rettferdighet, men Guds rettferdighet unnslipe de ikke. Den dag vil komme, og må Herren da tilgi dem!»

Paven sluttet sin tale med å proklamere på nytt Kristi seier og meddelte deretter den store forsamling den apostoliske velsignelse.

AFRIKA

15 120 ordenssøstre virksomme i den sorte verdensdel.

I løpet av de siste tyve år er tallet på ordenssøstre i Afrika steget med 100 %. Ved utgangen av året 1951 var ifølge en nylig offentliggjort statistikk 15 120 ordenssøstre virksomme i Afrika, hvorav 4 437 innfødte. Av de utenlandske ordenssøstre er 2 679 tyske, 1 901 franske, 1 896 belgiske, 1 589 irske og 924 italienske.

BULGARIA

Dødsdommen over biskop Bossilkoff.

Som kjent førte «prosessen» i Sofia til at biskop *Bossilkoff* og tre prester ble dømt til døden. I «referatene» fra prosessen heter det at de anklagede skal ha «tilstått» at de var blitt overtalt til å drive spionasje av Vatikanets representant i Bulgaria. Det avlegges jo alltid slike «tilståelser» i «folkedemokratiske» prosesser.

I Rom uttales at det i og for seg er overflødig å dementere disse absurde anklager. Den katolske geistlige, mgr. *Mazzoli*, som ble nevnt av de kommunistiske anklagere, døde allerede i 1945, og Vatikanets siste representant i Bulgaria, mgr. *Gallone*, måtte forlate landet allerede i 1948.

Dødsdommene har helt naturlig fremkalt sterk harme i hele den katolske verden. *Ossevatore Romano* betegner dødsdommene som *overlagt mord* og spår at martyrenes blod vil komme til å vende seg mot forfølgerne. I Vatikanets kringkaster har pater *Pellegrini* betegnet dommen som en skjens-

VÅR MENING
om film og filmfolk

Lettferdig
franskmann

«Den leende kavalier» (fr.).

2 ÷

Uten tvil er Cannes-filmen «Fanfan la tulipe» teknisk sett en av de aller beste filmer som har vært vist her i landet etter krigen. Den er helt ut fransk i sin artistiske holdning, dialogens lekende lette esprit rammer som florettstikk og smeller som champagnekorke, den underfundige og uforskammet nærgående sensualismen slår en glitrende regnbue over nær sagt hver eneste scene, fotograferingen er utsøkt og montasjen av en bent fram besettende estetisk virkning. Det er tydelig at det i den ennå unge regissøren *Christian-Jacque* stikker en fin og begavet artist, en åndelig slektning til René Clair.

På alle måter er imidlertid filmen en lettveker, en meget lett lettveker. Den fører oss inn på filmens lekeplasser, men nota bene på den art lekeplasser som ikke bør være åpne for barn hverken før eller etter mørkets frembrudd. *Fanfan la tulipe* er en fransk legendeskikkelse i likhet med engelskmennenes Robin Hood, men

etter filmfremstillingen (*Gérard Philipe*) å dømme av et atskillig lettere moralsk kaliber, mer sulten på amorøse eventyr enn hissige slagsmål, mer med munnen enn kården fektende seg vei til prinsessens kammer. Han er av en vakker sigøynerske (*Gina Sollobrigida*) blitt spådd verdigheten som Ludvig XV's svigersønn. Hele historien er en tindrende frekk wild-west-spøk fra det 18. århundres rojalistiske Frankrike, mesterlig tekstet av *Henri Jeanson*.

Katolsk sett er det uhyre vanskelig å sette fingeren på noe bestemt i «Fanfan la tulipe», det foreligger f. eks. intet eklatant brudd på det 6te bud. Men det er noe i selve atmosfæren, en slags erotisk eleganse, en nesten grasios umoral, som gjør at filmen bør anbefales med et visst forbehold. O.C.I.C. har latt den passere som underholdning for voksne, men altså . . . H. W.

«Karakteren» gir ikke filmens kunstneriske, men dens religiøs-sedelige verdi. St. Olavs system faller sammen med Den internasjonale katolske filmsentrals:

- 1 = Egnert for alle, også for barn. (1 ÷ = med visse forbehold.)
- 2 = Egnert for voksne. (2 ÷ = med visse forbehold. 2 ÷ ÷ = med meget sterke forbehold.)
- 3 = Besøk frarådes. Moralsk eller religiøst sterkt utfordrende.
- 4 = Besøk forkastelig. Indirekte eller direkte angrep på tro eller moral.

dighet som overgår alt hva man hittil har opplevd av skjen-digheter under kirkefølgelsene bak jernteppet.

Redaktøren av den franske katolske dagsavis *La Croix*, pater *Gabel*, tegner et vakkert bilde av den ene av de døds-dømte prester som hadde vært hans elev som teologistuder-ende i Paris i årene 1940—43, og i den angelsaksiske verden har Irlands apostoliske nuntius, mgr. *O'Hara*, i forbindelse med dødsdommene i Sofia uttalt at «den første kristenhets æra er igjen bruddt fram» og at den katolske verden med ære-frykt og stolthet ser på disse troens vitnesbyrd.

Kapusiner omkommet i fengslet.

Ifølge en melding som er nådd Rom er kapusineren *Fortu-natus Bakalasci* avgått ved døden i et kommunistisk fengsel i Sofia. Pater *Bakalasci* ble arrestert den 8. juli og som dødsårsak oppgis av de kommunistiske myndigheter dob-beltsidig lungebetennelse. Ingen tror imidlertid på at dette var dødsårsaken. Pateren var da han bli arrestert, superior for kapusinerklostret i Sofia og var virksom som sjelsørger ved katedralen. Pateren var bulgarsk statsborger.

CHINA

Biskopen av Hongkong løslatt.

Biskopen av Hongkong, mgr. *Lorenzo Bianchi*, som i et års tid har sittet fengslet i Swabue i provinsen Kwantung, er av de kommunistiske myndigheter utlevert til de britiske myndigheter i Hongkong. Som hjelpebiskop av Hongkong skulle han ha overtatt bispedømmet Hongkong etter avdøde biskop *Valtorta*, men fikk den gang ikke utreisestillatelse av de kinesiske kommunister.

Kommunistiske «bevis» for Pavens «amerikanske innstilling».

Den apostoliske administrator for bispedømmet Tagung er etter ett års opphold i kommunistisk fengsel i China, kommet til Rom. Han forteller at en av dommerne i den «retts-sak» som ble ført mot ham, hadde spurt ham om det ikke forholdt seg slik at Paven var «imperialist» og arbeidet for De forente stater. Da administratoren hadde fremholdt at dette ikke var riktig, var «dommeren» fremkommet med følgende opplysning: «Det kan bevises, for Pavens navn ender med bokstavene «us», som er USA's forbokstaver.»

2 millioner likvidert i løpet av tre år.

Den kommunistiske finansminister i China, *Po Yi-Po*, har i en avisartikkel angitt hvor høyt han setter tallet på dem som er blitt likvidert etter at kommunistene kom til makten. Han formulerer det slik: «I de siste tre år har vi likvidert over 2 millioner banditter. I dag finnes det ikke banditter i China og den sosiale orden er sikret.»

En uhyrlig tilståelse! To millioner mennesker som offer for det kommunistiske styre i løpet av tre år! Ennå har ingen gitt seg til å rose seg av et slikt masse-mord. Chinas kommunister ble de første som følte trang til det.

For øvrig melder en av de store amerikanske fagfor-eneringer at den gjennom sine forbindelser i China er under-rettet om at tallet på myrede ikke er 2 men 14 millioner mennesker!

DE FORENTE STATER

7 millioner amerikanske kvinner protesterer mot dødsdommene i Sofia.

Presidenten i Nasjonalrådet av katolske kvinner i De forente stater, mrs. *Dalton*, har på vegne av 7 millioner katolske kvinner sendt et telegram til utenriksminister *Acheson*, der det gis uttrykk for bestyrtelse over dødsdommene i Sofia over biskop *Bossilkoff* og de tre prester som ble dømt til døden sammen med ham, og der det henstilles til utenriksmin-isteren å bringe saken inn for De forente nasjoners forum.

Amerikansk diplomat opptatt i Kirken.

Den amerikanske sendemann i El Salvador, *Angier Biddle Duke*, har konvertert og er opptatt i Kirken. Den 37-årige diplomat tilhørte et metodistsamfunn.

ENGLAND

Den bulgarske legasjon i London fabrikerer encyklika for å forsvare dødsdommene i Sofia.

Til forsvar for den kommunistiske dødsdom i Sofia over biskop *Bossilkoff* — omtalt på annet sted i dette nummer — har Den bulgarske legasjon i London sendt ut en brosjyre «Forbrytere i prestekjole» som nå spres av de engelske kom-munister. Ut over de nå så velkjente skjellsord man på kom-

munistisk hold alltid griper til når det skorter på argu-menter, inneholder brosjyren bare en eneste faktisk opplys-ning. Der står bl. a. følgende «Pave Pius XII skrev i sin ensyklika av 17. mars 1950 til kardinaler, legater og nun-ter i alle land: «Støtt ubetinget USA's politikk mot kom-munismen og folkedemokratiet.»

Det turde være overflødig å nevne at Paven ikke har sendt ut noen ensyklika den nevnte dato, og at han heller ikke på noen annen dato i noen skrivelse eller uttalelse har brukt ord som de «sitert» i den nevnte brosjyre. I sannhet et illu-strerende eksempel på hva slags metoder og midler kom-munistene bruker i sin propaganda.

Fremstående teolog tar til orde for helgenkåring av kardinal Newman.

En av de ledende katolske teologer i England, mgr. *Henry F. Davis*, har i dominikanernes ordenstidsskrift «*Blackfriars*» tatt til orde for saligkåring av kardinal *Newmann*.

FORMOSA

Prefektur opphøyes til erkebispedømme.

Det apostoliske prefektur Taipei på Formosa er av Pave *Pius XII* opphøyet til erkebispedømme. Den apostoliske pre-fekt pater *Josef Kuo* er utnevnt til erkebiskop.

FRANKRIKE

Koloniministeren roser den katolske misjonsvirksomhet.

Den franske koloniminister *Pierre Pflimlin* har nettopp foretatt en inspeksjonsreise gjennom de franske kolonier i Vest-Afrika. Etter sin tilbakekomst uttaler ministeren at de katolske misjonsstasjoner har utrettet et enestående godt arbeide for den innfødte befolknings sosiale velferd. Ministe-ren fremholder særlig de ytelser de katolske misjonærer har gjort på det medisinske og kulturelle område.

Ny ordensdrakt for dominikanerinner.

På anvisning av generalførsteren for de franske do-minikanerinner har *Eugenia Lapirrir* gitt forslag til ny or-densdrakt. Denne nye ordensdrakt som menes å svare til tidens krav, har som hodebedekning en sort baserlue og som drakt en hvit tunika, omgitt av en sort kappe.

HOLLAND

Merkelig bevegelse blant kalvinistene.

Pater *Antony Coppens* S.J. skriver i en korrespondanse fra Amsterdam: «En brosjyre av usedvanlig interesse med titelen *Reformasjon og katolisisme* som innbyr hollandske kalvinister til å fornekte sine feiltagelser og akseptere tre av Den katolske kirkes grunnleggende doktriner, er blitt utgitt av 29 kalvinister i Hilversum, blant dem 10 kalvin-istiske pastorer som hører til den gruppe som er kjent under navnet «Forsamlingen i Hilversum». Gruppen ser som sin hovedoppgave å overtale hollandske kalvinister — de fleste er medlemmer av Den hollandske reformerte kirke — til å kontrollere sine doktriner og læresetninger i lyset av de siste oppdagelser i Bibelen og kirkehistorien. De tre dok-triner som diskuteres er læren om dåpen, nadverden og den apostoliske suksesjon. Brosjyren innrommer at den apostol-iske suksesjon ble bruddt av protestantene, og at de derved mangler fullmakt til å preke og forvalte sakramentene. Om forvaltningen av sakramentene uttaler en av gruppens ledere, en pastor, følgende: «Denne verdighet kommer fra Kristus og føres videre ved den apostoliske suksesjon. Dette er grun-nen til at vi anser dette brudd for så beklagelig. Episkopatet er uunnværlig, fordi det representerer enheten og kontinu-iteten i Kirken.»

Med hensyn til Messen som Den hollandske reformerte kirke hittil har sett på som noe avguderisk, heter det i bro-sjyren: «Jesus Kristus er virkelig til stede i Sakramentet på en mystisk og skjult måte, og meddeler oss i brodets og vinens skikkelse sitt hellige legeme og blod for å gi oss evig liv. Denne katolske lære står i strid med den kalvinist-iske som fornekte Kristi virkelig nærvær i Sakramentet. Hertil kommer at i Eukaristien fornyes Vår Herres offer på Golgata.»

I et tredje punkt definerer brosjyren den katolske oppfat-ning av dåpen slik: «Jesus Kristus har innstiftet sakramenter som hjelpemidler for sin nåde. Dåpen er gjenfødelsens bad som rensar oss fra arvesynden. Dette lærer Den katolske kirke. Likevel læres protestanter at dåpen ikke rensar fra arvesynden, og at læren om frelsen ved troen alene ikke kan tillate at dåpen tillegges frelsende betydning! Disse intel-lektuelle kalvinister sier at de ser fram til en tilnærming til

Den katolske kirke, men at dette ikke må oppfattes som et spørsmål om konversjon, men om refleksjon.»

Selv om gruppen i Hilversum ikke teller så mange medlemmer, øver den en meget stor innflytelse både blant geistligheten og legfolket i Den hollandske reformerte kirke.»

Ingen plass for troende kristne i Den internasjonale humanistiske og etiske union.

Filosofier og lærde som hadde fått for seg at noe måtte gjøres for menneskeheten, har nylig vært samlet til en «første humanistisk kongress» i Amsterdam. Der besluttet de å danne «Den internasjonale humanistiske og etiske union.»

I denne opplyste forsamling tok man selvsagt klart avstand fra totalitarismen og friheten. Men sverget til vitenskapen, fornuften og den menneskelige ånds erkjennelsesevne. Mer vitenskap og mer fornuft — dette vil gjøre menneskene bedre. Slik omtrent lyder parolen fra Amsterdam. Bare ingen religion, basert på guddommelig åpenbaring! Intet dogme! Den engelske kulturfilosof *Julian Huxley* fremholdt da også i sitt foredrag «at det i den nye union ikke vil være plass for overbeviste kristne.» Så vet man det.

ITALIA

Gregoriana feirer 400 års jubileum i oktober neste år.

Pontificia Università Gregoriana — Det pavelige universitetet i Rom — feirer 400-års jubileum i oktober neste år. Siden 1870 har tallet på studenter ikke vært større enn i inneværende år. Der er ved universitetet innskrevet 2 350 studenter fra 64 nasjoner, 492 bispedømmer og fra 80 religiøse ordener, kongregasjoner og institusjoner.

Filmen om den hellige Antonius fra Padua.

Den italienske film om den hellige Antonius fra Padua som nå har vært vist fram i en rekke europeiske land, vil i nær fremtid også bli fremvist i Tyskland.

Med utgangspunkt i en aktuell begivenhet forteller filmen i storslagne bilder om livet til Den hellige fra Padua.

JUGOSLAVIA

50 ledende katolikker anklaget for å ha forsøkt å overbringe utenriksminister Eden en betenkning over kristenforfølgelsen i Slovenia.

Over 50 ledende katolikker hvoriblant også flere prester blir nå stillet for en kommunistisk domstol, anklaget for å ha forsøkt å overbringe den britiske utenriksminister *Eden* under dennes besøk i Beograd nylig en skriftlig betenkning

over forfølgelsen av Slovenias katolske befolkning. Det lyktes *Tito's* hemmelige politi å få tak i dokumentet like før det skulle overrekkes *Tito* i dennes luksuspallass i Splot.

Forfølgelsen fortsettes.

Den apostoliske administrator av Laibach, mgr. *Anton Vouk*, som i begynnelsen av året ble overfalt av kommunister som forsøkte å sette fyr på ham etter først å ha overhelt ham med petroleum, ble for noen tid siden ilagt en bot på 15 000 dinar, fordi han angivelig illegalt skulle ha sendt ut et hyrdebrev. Da biskopen ga uttrykk for tvil på «domstolens» upartiskhet og objektivitet, ble han ilagt en ny bot på 50 000 dinar for «forakt for retten».

Den apostoliske administrator av Sibenice, mgr. *Banic*, ble under en visitasjonsreise for noen uker siden overfalt og mishandlet av kommunister. *Tito's* politi unnlot å skride inn til biskopens beskyttelse.

For øvrig raser pressen mot religionen. Nå er det ikke lenger bare det «reaksjonære» presteskap som får holde for, men «den falske moral» og «religiøse fordommer».

KOREA

Ordenssøster doper 900 kommunister.

En koreansk ordenssøster som har tatt på seg å pleie sårede kommunistiske partisaner i en fangeleir, har i løpet av tre måneder døpt 900 kommunister.

LITAUEN

Kirkeklokker og kalker samles inn for å smeltes om.

Kommunistene i Litauen som består av overflyttede sovjetrussere, har nå begynt å samle inn kirkeklokker, lysestaker, kalker og andre kultusgjenstander. Alt skal smeltes om og metallene overgis til rustningsindustrien.

POLEN

59 mindre presteseminarer stenges.

Kommuniststyret i Polen har stengt 59 mindre presteseminarer i Polen. Bygningene er «beslaglagt». Dette overgrep rammer ikke mindre enn 10 000 seminarister.

SPANIA

Katolske parlamentarikere samlet i Madrid.

Katolske parlamentarikere fra forskjellige land har vært samlet til forhandlinger i Madrid. Særlig drøftet man spørsmål som har tilknytning til en større forståelse mellom folkene.

OSLO

Ord som lever

Plaise Pascal
TANKER

lb. kr. 6,50

En vil ha glede og utbytte av å lese denne boken som er i vakker miniatyrtutgave og fylt med mer livsvisdom enn mange store verker.

OLAF NORLIS FORLAG

J. Risting
O.r.saksfører

Rådhusgt. 21. V (heis)
Telf. 42 15 15

Erykksak med smak
P. Solbergs sak

Grensen 7 TRYKK-OSLO Ctrb. 33 51 80

JERNVARER
VERKTØY
KJØKKENUTSTYR
SPORTSARTIKLER

Hakon Lunde

Storgaten 24, Oslo
Sentralbord 42 59 94

RADIO

Godt utvalg i apparater
og rør

H. GUSTAFSON A.S.

Akersveien 19 - Tlf. 425017

A.s Rafens Efterfølgere
Grensen 19, Oslo

*Glass, stentøy, porselen og
kjøkkenutstyr for sykehus og
andre anstalthusholdninger*

INNRAMMING

SE

vårt gode utvalg i
fotografirammer

Didr. Andersen & Søn A/s
BERGEN

NYGÅRDSGT. 4

KOBA CHRISTENSENS

BEGRAVELSESBYRÅ

ENGEN 37 - BERGEN

Telefon: 11 804

Privat: 98 013 - 96 588

Johan H.

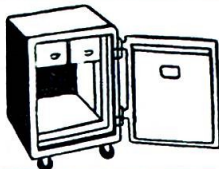
BENZON
EST. 1832 A/S

KOLONIAL - VASKEARTIKLER
En gros Telefon 10 106

Manufakturvarer
sengeutstyr

SVERRE W. MONSEN
BERGEN

Husk
kontingenten!

LA IKKE BØKER,
KONTANT'R OG
VERDISAKER
ligge udeskyttet
ANSKAF D E M E T
ILDSIKKER
JØLI-SKAP

JØRGEN S. LIEN

BERGEN - OSLO - TRONDHEIM

BERGEN

DEN ER FARNE,
LEVERANDØR

PROTECTOR
A/S
STEMPEL-SKILT- & ETIKETT-FABRIKK

Stempler
av enhver art

Skilt
for ethvert behov

KR. JOHANNESSEN

Gamle Nygårdsvei 1 - Telefon 11 711

Alle sorter: SMØR - OST - VILDT

BIRGER MICHELSEN

MALERMESTER

FOSSWINKELSGATE 20

Maler pres'egården i Bergen

Tlf 12 443 97 269

BRØDR. KREBS

Børste & Penselindustri

Telefon 11 317

Bergen

Et råd til Dem:

BRUK BJØRNEKREM

All slags

skadeforsikring

Lhr. Vestheim

MEK. VERKSTED & RØRFORRETNING

VESTRE STRØMKAI 1 — BERGEN — TELEFON 16 794

Sølv
for

Theodor Olsens Eff.
JUVELER SMÅSTRANDGT 4

alle
anledninger

ERLING KRAGE A/S

PRYD- OG BRUKSKUNST

Bergen

Telefon central 14 110

Telegramadresse: «Kjell»

GEISHA - TE

Kjøkken-

utstyr

OSLO

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46
Privat 41 64 78 - 69 43 72

NORENBERG & CO. A.S

— Margarinfabrikk —

OSLO

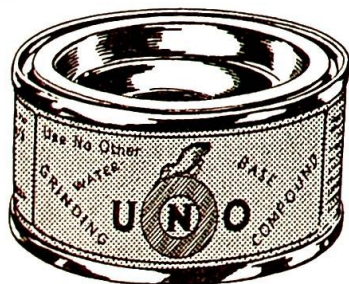
Leverandør av den bekjente
«NOCO» margarin

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II
Tlf. 33 36 24 - Oslo
Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

H-O

**Beste
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler**

Benytt våre
avterende!

All slags
forsikring

ANTH. B NILSEN & CO'S
ASSURANCE BUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

TAPETHUSET

Tordenskjoldsgt. 6 b, Oslo

Tlf. 41 07 76

Tapeter — Linoleum

ANTON GUTU

Møbeltapetserer

Thor Olsensgt - 2. Tlf. 41 44 70

Divaner tilsalgs.

Mottar omstopping av møbler og
madrasser.

HANS KARLSEN
MALERFORRETNING
Utfører all slags
malerarbeid

Tordenskjoldsgt. 6 B
Tlf. 41 07 76 - Oslo

Guttorm A. Johnsen
BLIKKENS LAGERMESTER

Bygnings-, takreparasjons- og
ventilasjonsarbeid

Thor Olsensgt. 2

Tlf. 42 37 89

SI
NAVNET
SI

Prøv våre spesialiteter
Dietbrød og Pumpenickel.

HANSENS BAKERI, Oslo

Johan Olsen & Sønner

Murmester og Entreprenørforretning

Kongensgt. 17 - Oslo

Etabl. 1896

Tlf. 42 99 90

«KLAR»

Fåes i banker over hele landet